

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

5 de maig de 1945: un destacament de l'exèrcit dels Estats Units allibera Mauthausen. La foto la va prendre un militar: Donald R. Ornitz.

ENTREVISTA | Joan Bta. Nos Fibla Supervivent dels nazis

'Recordo molts cadàvers enganxats al filat electrificat'

JOAN B. BELTRAN REVERTER

La data del 6 d'agost de 1940 ha quedat marcada a foc en la memòria dels pocs supervivents espanyols, catalans i tarragonins de la crueltat del nazis. Va ser el dia en què foren internats

PERFIL | El canareu Joan Bta. Nos Fibla fou alliberat del camp de Gusen el 22 d'agost de 1941 en ser reclamat per l'ambaixada d'Espanya a Berlín a petició del mateix Ramon Serrano Suñer, aleshores ministre d'Exteriors del govern de Franco i que tenia família a Alcanar.

dia a toc en la memòria dels pocs supervivents catalans i tarragonins de la crueltat del nazis. Va ser el dia en què foren internats al camp de Gusen.

El dia a toc en la memòria dels pocs supervivents catalans i tarragonins de la crueltat del nazis. Va ser el dia en què foren internats al camp de Gusen. El 24 d'agost de 1941, els membres de les famílies senceres foren portades en tren a Anglaterra. La seva sortida va ser molt complicada pel nombre de persones que havien de ser transportades. Moltes d'elles van morir en el camí.

de l'exili a

del poble uns dies i després van ser portats a Anglaterra. Moltes d'elles van morir en el camí.

er cap a

que ens retornava, però no vam poder anar a casa fins a després de la guerra.

l'ambaixada d'Espanya a Berlín a petició del mateix Ramon Serrano Suñer, aleshores ministre d'Exteriors del govern de Franco i que tenia família a Alcanar.

Joan Bta. Nos Fibla, a casa seva a Alcanar. FOTO: JOAN REVILLAS

camp. Era una manera de suïcidar-se per no haver de patir tant.

— Quin era el dia a dia al camp de concentració?

— Dormíem en barracons amuntegats i compartint les mantes. A l'estiu feia molt calor i a l'hivern molt de fred. Nevava molt sovint. Per entrar en calor, fregàvem la roba per a donar-li escalfor al cos. Tots els presoners anàvem vestits igual, amb els pantalons i camisa a ratlles.

'No, no nos rentàvem. Les dutxes no existien per a nosaltres'

'Pensava que no en sortiríem. Del camp de concentració no sortia ningú amb vida'

migdia, un plat de remolatxa. I a la nit, un tros de pa sec.

— I la higiene? Com se rentaven?

— No, no nos rentàvem. Les dutxes no existien per a nosaltres. Només quan hi havia infeccions. Llavors ens feien formar al mig de la plaça, despullats, i amb unes mànegues ens tiraven aigua.

— Com se podia suportar tanta duresa?

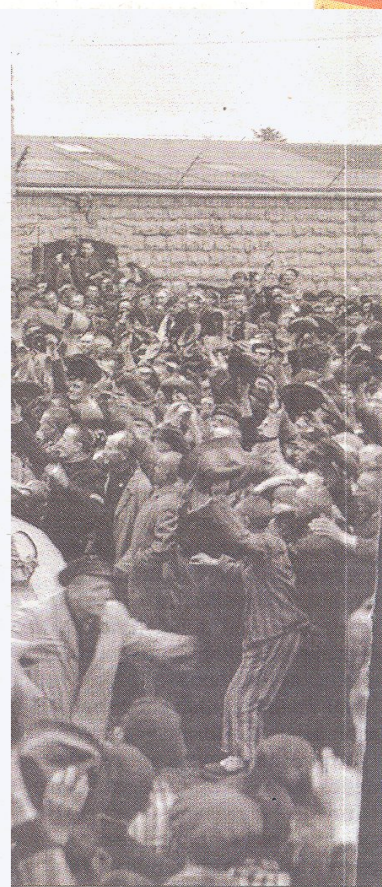
— T'acostumaves. Quin remei tenies només que acostumar-te. Només pensaves en passar el dia. Una vegada ens van tindre 24 hores formats a la plaça del camp mentre un oficial alemany ens parlava, però jo no entenia res.

— I va pensar en sortir d'allí?

— No. Pensava que no en sortiríem. D'allí no sortia ningú en vida.

— Però vostè sí que en va sortir?

— No m'ho creia. Un dia del mes d'agost me van cridar i me van dir que marxava a casa. Resulta que Ramon Serrano Suñer, que tenia família a Alcanar, em va reclamar. D'allí me

l'exèrcit nord-americà alliberessin el camp.

A Alcanar, la núvia, amb 25 anys d'edat, seguia mantenint la il·lusió i l'esperança amb la tornada a casa del seu estimat, però no tardaria gaire en saber-ne la dolorosa notificació de l'ambaixada alemanya a Madrid.

Seixanta-cinc anys després d'aquells fets, amb motiu de la presentació del meu treball sobre *Els republicans d'Alcanar als camps d'extermini nazis*, una familiar directa de Josep Gras em va explicar qui era aquella noia que havia estat esperant durant tants anys la tornada del seu estimat. Li deien Maria Reverter Forcadell. Era ma mare, però era tard, massa tard per a parlar amb ella i que m'ho contes tot. Feia deu anys que una desgraciada malaltia se l'havia emportat.

La gran majoria de republicans espanyols, entre ells els de

memòria dels pocs supervivents catalans de la crueltat del nazis. Va ser el dia en què foren internats al camp de Gusen.

El 24 d'agost de 1941, els membres de les famílies senceres foren portades en tren a Anglaterra. La seva sortida va ser molt complicada pel nombre de persones que havien de ser transportades. Moltes d'elles van morir en el camí.

Joan Bta. Nos Fibla, complert, va arribar a Anglaterra (número de registre) acompanyat de la seva dona, Nos Juan, la seva filla i la seva mare. La seva sortida va ser molt complicada pel nombre de persones que havien de ser transportades. Moltes d'elles van morir en el camí.

El 24 de gener de 1941, Joan Bta. Nos Fibla va ser alliberat del camp de Gusen (*kommando*) en companyia de la seva dona, Nos Juan, la seva filla i la seva mare. La seva sortida va ser molt complicada pel nombre de persones que havien de ser transportades. Moltes d'elles van morir en el camí.

— Què recorda de França?

— Varem sortir dies abans que els nazis. La de les represalles que se sentien les tropes no m'havia portat cap problema. A França, el tifus i vaig anar a l'hospital. Al final vaig acabar al camp de Gusen.

— Com varen fer a Mauthausen?

— Ens varen dir que havien de tornar a Espanya. Ens van dir que havien de tornar a Anglaterra. Moltes d'elles van morir en el camí.

